

adhyAtmarAmAyaNe bAlakANDamh

——
अध्यात्मरामायणे बालकाण्डम्

——
Document Information

Text title : adhyAtma rAmAyaNa

File name : adhyaatmaRamBal.itx

Category : adhyAtmarAmAyaNa, raama

Location : doc_raama

Author : Traditional

Transliterated by : Nagaraj Balijepalli <nagaraj at iastate.edu>

Proofread by : Nagaraj Balijepalli, Sunder Httangadi, PSA Easwaran, ahimsasoldier

Latest update : july 22, 2006, April 4, 2015

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 16, 2023

sanskritdocuments.org

अध्यात्मरामायणे बालकाण्डम्

॥ राम लुट्यम् ॥

यः पृथिवीभरवारणाय द्विविज्ञैः सम्प्रार्थितश्चिन्मयः
सञ्जातः पृथिवीतले रविकुले मायामनुष्योऽव्ययः ।
निश्चक्रं उतराक्षसः पुनरगाद् भ्रष्टमत्वमाद्यं स्थिरं
कीर्तिं पापहरं विधाय जगतां तं जानकीशं भजे ॥ १ ॥

विश्वोद्भवस्थितिलयाद्विषु डेतुमेकं
मायाश्रयं विगतमायमयिन्त्यमूर्तिम् ।
आनन्दसान्द्रममलं निजबोधरूपं
सीतापतिं विदिततत्त्वमलं नमामि ॥ २ ॥

पठन्ति ये नित्यमनन्ययेतसः
शृण्वन्ति याध्यात्मिकसङ्घितं शुभम् ।
रामायणं सर्वपुराणसंमतं
निर्धूतपापा हरिमेव यान्ति ते ॥ ३ ॥

अध्यात्मरामायणमेव नित्यं
पठेद्यदीच्छेद्भवबन्धमुक्तिम् ।
गवां सडस्रायुतकोटिदनात्
इलं लभेद्यः शृणुयात्स नित्यम् ॥ ४ ॥

पुरारिगिरिसम्भूता श्रीरामार्णवसङ्गता ।
अध्यात्मरामगङ्गेयं पुनाति भुवनत्रयम् ॥ ५ ॥

कैलासाग्रे कदाचिद्रविशतविमले मन्दिरे रत्नपीठे
संविष्टं ध्याननिष्ठं त्रिनयनमभयं सेवितं सिद्धसन्धैः ।
दृवी वामाङ्कुसस्था गिरिवरतनया पार्वती भक्तिनम्रा
प्राडेदं देवमीशं सकलमलहरं वाङ्मयमानन्दकन्दम् ॥ ६ ॥

पार्वत्युवाच

नमोऽस्तु ते देव जगन्निवास

सर्वात्मदृक् त्वं परमेश्वरोऽसि ।

पृष्ठामि तत्त्वं पुरुषोत्तमस्य

सनातनं त्वं य सनातनोऽसि ॥ ७ ॥

गोथं यद्यत्यन्तमनन्यवाच्यं

वदन्ति भक्तोषु मडानुभावाः ।

तदध्युडोऽहं तव देव भक्ता

प्रियोऽसि मे त्वं वद यत्तु पृष्ठम् ॥ ८ ॥

ज्ञानं सविज्ञानमथानुभक्तिवैराग्ययुक्तं

य मितं विभास्वत् ।

जानाम्यहं योषिदपि त्वद्भुक्तं

यथा तथा ब्रूहि तरन्ति येन ॥ ९ ॥

पृष्ठामि यान्यथ्य परं रक्ष्यं

तदेव यात्रे वद वारिजाक्ष ।

श्रीरामयन्त्रेऽभिल्लोकासारे

भक्तिर्दृढा नौर्भवति प्रसिद्धा ॥ १० ॥

भक्तिः प्रसिद्धा भवमोक्षलाय

नान्यत्ततः साधनमस्ति किञ्चित् ।

तथापि हृत्संशयबन्धनं मे

विभेत्तुमर्हस्यमलोक्तिभिस्त्वम् ॥ ११ ॥

वदन्ति रामं परमेकमाद्यं

निरस्तमायागुणसम्प्रवादम् ।

भजन्ति यावन्निशमप्रमत्ताः

परं पदं यान्ति तथैव सिद्धाः ॥ १२ ॥

वदन्ति केचित्परमोऽपि रामः

स्वाविद्यया संवृतमात्मसङ्गाम् ।

जानाति नात्मानमतः परेण

सम्भोषितो वेद परात्मतत्त्वम् ॥ १३ ॥

यदि स्म जानाति कुतो विलापः

सीताकृतोऽनेन कृतः परेषा ।
जानाति नैवं यदि केन सेव्यः
समो हि सर्वैरपि ज्वज्जतैः ॥ १४ ॥

अत्रोत्तरं किं विदितं भवद्भिः
तद्भूत मे संशयमेति वाक्यम् ॥ १५ ॥

श्रीमहादेव उवाच
धन्यासि भक्तासि परात्मनस्त्वं
यज्ज्ञातुमिच्छा तव रामतत्त्वम् ।
पुरा न केनाप्यभियोदितोऽहं
वक्तुं रतस्यं परमं निगूढम् ॥ १६ ॥

त्वयाद्ये भक्त्या परिनीदितोऽहं
वक्ष्ये नमस्कृत्य रघूत्तमं ते ।
रामः परात्मा प्रकृतेरनादि-
रानन्द ऐकः पुरुषोत्तमो हि ॥ १७ ॥

स्वमायया कृत्स्नमिदं हि सृष्ट्वा
नभोवदन्तर्बहिरास्थितो यः ।
सर्वान्तरस्थोऽपि निगूढ आत्मा
स्वमायया सृष्टमिदं विद्यथे ॥ १८ ॥

जगन्ति नित्यं परितो भ्रमन्ति
यत्सन्निधौ युम्भकलोडवद्भिः ।
येतन्न जानन्ति विमूढचित्ताः
स्वाविद्यया संवृतमानसा ये ॥ १९ ॥

स्वाज्ञानमप्यात्मनि शुद्धबुद्धे
स्वारोपयन्तीह निरस्तमाये ।
संसारमेवानुसरन्ति ते वै
पुत्रादिसक्ताः पुरुकर्मयुक्ताः ॥ २० ॥

यथाऽप्रकाशो न तु विद्यते रवौ
ज्योतिःस्वभावे परमेश्वरे तथा ।
विशुद्धविज्ञानधने रघूत्तमेऽविद्या
कथं स्यात्परतः परात्मनि ॥ २१ ॥

यथा हि चाक्ष्णा भ्रमता गृडादिकं

विनष्टदृष्टेर्भ्रमतीव दृश्यते ।

तथैव देहेन्द्रियकर्तुरात्मनः

कृते परेऽध्यस्य जनो विमुञ्च्यति ॥ २२ ॥

नाडो न रात्रिः सवितुर्यथा भवेत्

प्रकाशरूपव्यभिचारतः क्वचित् ।

ज्ञानं तथाज्ञानमिदं द्वयं हरौ

रामे कथं स्थास्यति शुद्धचिद्धने ॥ २३ ॥

तस्मात्परानन्दमये रघूत्तमे

विज्ञानरूपे हि न विद्यते तमः ।

अज्ञानसाक्षिण्यरविन्दलोचने

मायाश्रयत्वान्न हि मोहकारणम् ॥ २४ ॥

अत्र ते कथयिष्यामि रजस्यमपि दुर्लभम् ।

सीतारामभरुत्सूनुसंवादं मोक्षसाधनम् ॥ २५ ॥

पुरा रामायणे रामे रावणं देवकण्ठकम् ।

उत्वा रणे रणश्लाघी सपुत्रबलवाहनम् ॥ २६ ॥

सीतया सह सुग्रीवलक्ष्मणार्यां समन्वितः ।

अयोध्यामगमद्रामो ढनूमत्प्रमुपैवृतः ॥ २७ ॥

अभिषिक्तः परिवृतो वसिष्ठाद्यैर्महात्मभिः ।

सिंहासने समासीनः कोटिसूर्यसमप्रभः ॥ २८ ॥

दृष्ट्वा तदा ढनूमन्तं प्राञ्जलिं पुरतः स्थितम् ।

कृतकार्यं निराकाङ्क्षं ज्ञानापेक्षं मडामतिम् ॥ २९ ॥

रामः सीतामुवायेदं ब्रूहि तत्त्वं ढनूमते ।

निष्ठलमधोऽयं ज्ञानस्य पात्रं नो नित्यलज्जितमान् ॥ ३० ॥

तथेति जानकी प्राड तत्त्वं रामस्य निश्चितम् ।

ढनूमते प्रपन्नाय सीता लोकविमोहिनी ॥ ३१ ॥

सीतोवाच

रामं विद्धि परं ब्रह्म सञ्चिदानन्दमद्भयम् ।

सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं सत्तामात्रमगोचरम् ॥ ३२ ॥

आनन्दं निर्मलं शान्तं निर्विकारं निरञ्जनम् ।

सर्वव्यापिनमात्मानं स्वप्रकाशमकल्मषम् ॥ ३३ ॥

मां विद्धि मूलप्रकृतिं सर्गस्थित्यन्तकारिणीम् ।

तस्य सन्निधिमात्रेण सृजामीदमतन्द्रिता ॥ ३४ ॥

तत्सान्निध्यान्मया सृष्टं तस्मिन्नारोप्यतेऽबुधैः ।

अयोध्यानगरे जन्म रघुवंशेऽतिनिर्मले ॥ ३५ ॥

विश्वामित्रसहायत्वं मभ्यसंरक्षणं ततः ।

अहल्याशापशमनं चापभङ्गो महेशितुः ॥ ३६ ॥

मत्पाणिग्रहणं पश्चाद्भार्गवस्य मद्दक्षयः ।

अयोध्यानगरे वासो मया द्वादशवार्षिकः ॥ ३७ ॥

दण्डकारण्यगमनं विराधवध एव य ।

मायामारीयमरणं मायासीताहृतिस्तथा ॥ ३८ ॥

जटायुषो मोक्षलाभः कबन्धस्य तथैव य ।

शबर्याः पूजनं पश्चात्सुग्रीवेण समागमः ॥ ३९ ॥

वालिनश्च वधः पश्चात्सीतान्वेषणमेव य ।

सेतुबन्धश्च जलधौ लङ्कायाश्च निरोधनम् ॥ ४० ॥

रावणस्य वधो युद्धे सपुत्रस्य दुरात्मनः ।

विभीषणे राज्यदानं पुष्पकेण मया सह ॥ ४१ ॥

अयोध्यागमनं पश्चाद्राज्ये रामाभिषेचनम् ।

एवमादीनि कर्माणि मयैवाचरितान्यपि

आरोपयन्ति रामेऽस्मिन्निर्विकारेऽपिवात्मनि ॥ ४२ ॥

रामो न गच्छति न तिष्ठति नानुशोचत्याकाङ्क्षते

त्यजति नो न करोति किञ्चित् ।

आनन्दमूर्तिरयलः परिणामहीनो

मायागुणाननुगतो हि तथा विभाति ॥ ४३ ॥

ततो रामः स्वयं प्राह हनूमन्तमुपस्थितम् ।

शृणु तत्त्वं प्रवक्ष्यामि ह्यात्मानात्मपरात्मनाम् ॥ ४४ ॥

आकाशस्य यथा भेदस्त्रिविधो दृश्यते मडान् ।
 जलाशये मडाकाशस्तदवच्छिन्नं येव हि ।
 प्रतिबिम्बाप्यमपरं दृश्यते त्रिविधं नभः ॥ ४५ ॥
 बुद्ध्यवच्छिन्नयैतन्त्यमेकं पूर्णमथापरम् ।
 आभासस्त्वपरं बिम्बभूतमेवं त्रिधा यितिः ॥ ४६ ॥
 साभासबुद्धेः कर्तृत्वमविच्छिन्नेऽविकारिणि ।
 साक्षाण्यारोप्यते भ्रान्त्या ज्वलत्वं च तथा बुधैः ॥ ४७ ॥
 आभासस्तु मृषा बुद्धिरविधाकार्यमुच्यते ।
 अविच्छिन्नं तु तद्ब्रह्म विच्छेदस्तु विकल्पतः ॥ ४८ ॥
 अविच्छिन्नस्य पूर्वो न ऐकत्वं प्रतिपाद्यते ।
 तत्त्वमस्याद्विवाक्यैश्च साभासस्याडमस्तथा ॥ ४९ ॥
 अक्षयज्ञानं यदोत्पन्नं मडावाक्येन यात्मनोः ।
 तदाऽविधा स्वकार्यैश्च नश्यत्येव न संशयः ॥ ५० ॥
 अतद्विज्ञाय मद्भक्तो मद्भावायोपपद्यते ।
 मद्भक्तिविमुग्धानां हि शास्त्रगर्तेषु मुख्यताम् ।
 न ज्ञानं न च भोक्षः स्यात्तेषां जन्मशतैरपि ॥ ५१ ॥
 षट् रजस्यं लुप्तं ममात्मनो
 मयैव साक्षात्कथितं तवानघ ।
 मद्भक्तिहीनाय शठाय न त्यया
 दातव्यमैन्द्रादपि राज्यतोऽधिकम् ॥ ५२ ॥
 श्रीमडादेव उवाच
 अतत्तेऽभिहितं देवि श्रीरामलुप्तं मया ।
 अतिगुह्यतमं लुप्तं पवित्रं पापशोधनम् ॥ ५३ ॥
 साक्षाद्रामेण कथितं सर्ववेदान्तसङ्गुहम् ।
 यः पठेत्सततं भक्त्या स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ५४ ॥
 ब्रह्मभक्त्यादि पापानि बहुजन्मार्जितान्यपि ।
 नश्यन्त्येव न सन्देहो रामस्य वचनं यथा ॥ ५५ ॥
 योऽतिब्रह्मोऽतिपापी परधनपरदारेषु नित्योद्यतो वा

स्तेयी ब्रह्मघ्नमातापितृवधनिरतो योगिवृन्दापकारी
यः सम्पूज्याभिरामं पठति यं लुप्तं रामचन्द्रस्य भक्त्या
योगीन्द्रैरप्यलभ्यं पदमिह लभते सर्वदेवैः स पूज्यम् ॥ ५६ ॥
एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे बालकाण्डे
श्रीरामलुप्तं नाम प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

॥ द्वितीयः सर्गः ॥

पार्वत्युवाच

धन्यास्म्यनुगृहीतास्मि कृतार्थास्मि जगत्प्रभो ।
विच्छिन्नो मेऽतिसन्देहग्रन्थिर्भवदनुग्रहात् ॥ १ ॥
त्वन्मुष्माद्भवितं रामतत्त्वामृतरसायनम् ।
पिबन्त्या मे मनो देव न तृप्यति भवापहम् ॥ २ ॥
श्रीरामस्य कथा त्वत्तः श्रुता सङ्क्षेपतो मया ।
एदानीं श्रोतुमिच्छामि विस्तरेण स्फुटाक्षरम् ॥ ३ ॥

श्रीमहादेव उवाच

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि गुड्याद्गुड्यतरं मधत् ।
अध्यात्मरामचरितं रामेणोक्तं पुरा मम ॥ ४ ॥
तदध कथयिष्यामि शृणु तापत्रयापहम् ।
यच्छ्रुत्वा मुच्यते जन्तुरज्ञानोत्थमहाभयात् ।
प्राप्नोति परमामृष्टिम् दीर्घायुः पुत्रसन्ततिम् ॥ ५ ॥
भूमिभरिण मग्ना दशवदनमुष्माशेषरक्षोगणानां
धृत्वा गोरुपमादौ द्विविजमुनिजनैः साकमब्जसनस्य ।
गत्वा लोकं रुदन्ती व्यसनमुपगतं ब्रह्मणो प्राह सर्वं
ब्रह्मा ध्यात्वा मुहूर्तं सकलमपि वृष्टावेदशेषात्मकत्वात् ॥ ६ ॥
तस्मात्क्षीरसमुद्रतीरमगमद् ब्रह्माथ देवैर्वृतो
देव्या याभिललोकलुत्स्थमजरं सर्वज्ञमीशं हरिम् ।
अस्तौषीच्छ्रुतिसिद्धनिर्मलपदैः स्तोत्रैः पुराणोद्भवैः
भक्त्या गद्गदया गिरातिविमलैरानन्दभाष्यैर्वृतः ॥ ७ ॥

ततः स्फुरत्सलस्रांशुसलस्रसदृशप्रभः ।
 आविरासीद्दृशिः प्राथ्यां दिशां व्यपनयन्स्तमः ॥ ८ ॥
 कथञ्चिद्दृष्टवान् ब्रह्मा दूर्दृशमङ्गतात्मनाम् ।
 धन्वनीलप्रतीकाशं स्मितास्थं पद्मलोचनम् ॥ ९ ॥
 किरीटलारकैयूरकुण्डलैः कटकादिभिः ।
 विभ्राजमानं श्रीवत्सकौस्तुभप्रभयान्वितम् ॥ १० ॥
 स्तुवद्भिः सनकाद्यैश्च पार्श्वैः परिवेष्टितम् ।
 शङ्खभङ्गगदापद्मवनमालाविराजितम् ॥ ११ ॥
 स्वर्णयज्ञोपवीतेन स्वर्णवर्णाम्बरेण च ।
 श्रिया भूम्या च सलितं गरुडोपरि संस्थितम् ॥ १२ ॥
 उर्षगद्गदया वाया स्तोतुं समुपयकमे ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच

नतोऽस्मि ते पदं देव प्राणबुद्धीन्द्रियात्मभिः ।
 यञ्चिन्त्यते कर्मपाशाद्दृदि नित्यं मुमुक्षुभिः ॥ १४ ॥
 मायया गुणमय्या त्वं सृजस्यवसि लुम्पसि ।
 जगत्तेन न ते लेप आनन्दानुभवात्मनः ॥ १५ ॥
 तथा शुद्धिर्न दृष्टानां दानाध्ययनकर्मभिः ।
 शुद्धात्मता ते यशसि सदा भक्तिमतां यथा ॥ १६ ॥
 अतस्तवाङ्घ्रिर्मे दृष्टश्चित्तदोषापनुत्तये ।
 सद्योऽन्तर्दृष्टये नित्यं मुनिभिः सात्वतैर्वृतः ॥ १७ ॥
 ब्रह्माद्यैः स्वार्थसिद्ध्यर्थमस्माभिः पूर्वसेवितः ।
 अपरोक्षानुभूत्यर्थं ज्ञानिभिर्दृष्टिं भावितः ॥ १८ ॥
 तवाङ्घ्रिपूजानिर्माव्यतुलसीमालया विभो ।
 स्पर्धते वक्षसि पदं लब्ध्वापि श्रीः सपत्नित् ॥ १९ ॥
 अतस्तवत्यादभक्तोषु तव भक्तिः श्रियोऽधिका ।
 भक्तिमेवाभिवाञ्छन्ति त्वद्भक्ताः सार्वदेहिनः ॥ २० ॥
 अतस्तवत्यादकमले भक्तिरेव सदास्तु मे ।
 संसाराऽऽमयतमानां भेषजं भक्तिरेव ते ॥ २१ ॥

ઇતિ બ્રુવન્તં બ્રહ્માણં બભાષે ભગવાન્ હરિઃ ।
કિં કરોમીતિ તં વેદાઃ પ્રત્યુવાચાતિહર્ષિતઃ ॥ ૨૨ ॥

ભગવન્ રાવણો નામ પૌલસ્ત્યતનયો મહાન્ ।
રાક્ષસાનામધિપતિર્મદૂતવરદર્પિતઃ ॥ ૨૩ ॥

ત્રિલોકી લોકપાલાન્શ્ચ બાધતે વિશ્વબાધકઃ ।
માનુષેણ મૃતિસ્તસ્ય મયા કલ્યાણ કલ્પિતા ॥ ૨૪ ॥

અતસ્ત્વં માનુષો ભૂત્વા જહિ દેવશિપું પ્રભો ॥ ૨૫ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

કશ્યપસ્ય વરો દત્તસ્તપસા તોષિતેન મે ।
યાચિતઃ પુત્રભાવાય તથેત્યડ્ગીકૃતં મયા ।
સ ઇદાનીં દશરથો ભૂત્વા તિષ્ઠતિ ભૂતલે ॥ ૨૬ ॥

તસ્યાહં પુત્રતામેત્ય કૌસલ્યાયાં શુભે દિને ।
ચતુર્ધાડડત્માનમેવાહં સૃજામીતરથોઃ પૃથક્ ॥ ૨૭ ॥

યોગમાયાપિ સીતેતિ જનકસ્ય ગૃહે તદા ।
ઉત્પત્સ્યતે તયા સાર્ધં સર્વં સમ્પાદયામ્યહમ્ ।
ઇત્યુક્ત્વાન્તર્દષે વિષ્ણુર્બ્રહ્મા દેવાનથાબ્રવીત્ ॥ ૨૮ ॥

બ્રહ્મોવાચ

વિષ્ણુર્માનુષરૂપેણ ભવિષ્યતિ રઘોઃ કુલે ॥ ૨૯ ॥

યૂયં સુજધ્વં સર્વેડપિ વાનરેષ્વંશસમ્ભવાન્ ।
વિષ્ણોઃ સહાયં કુરુત યાવત્સ્થાસ્યતિ ભૂતલે ॥ ૩૦ ॥

ઇતિ દેવાન્ સમાદિશ્ય સમાશ્ચાસ્ય ચ મેદિનીમ્ ।
યથૌ બ્રહ્મા સ્વભવનં વિજવરઃ સુખમાસ્થિતઃ ॥ ૩૧ ॥

દેવાશ્ચ સર્વે હરિરૂપધારિણઃ

સ્થિતાઃ સહાયાર્થમિતસ્તતો હરેઃ ।

મહાબલાઃ પર્વતવૃક્ષયોધિનઃ

પ્રતીક્ષમાણા ભગવન્તમીશ્વરમ્ ॥ ૩૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે

बालकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

॥ तृतीयः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच

अथ राजा दशरथः श्रीमान् सत्यपरायणः ।
 अयोध्याधिपतिर्वीरः सर्वलोकेषु विश्रुतः ॥ १ ॥
 सोऽनपत्यत्वदुःखेन पीडितो गुरुमेकदा ।
 वसिष्ठं स्वकुलाचार्यमभिविवाद्येदमब्रवीत् ॥ २ ॥
 स्वामिन् पुत्राः कथं मे स्युः सर्वलक्षणलक्षिताः ।
 पुत्रहीनस्य मे राज्यं सर्वं दुःखाय कल्पते ॥ ३ ॥
 ततोऽब्रवीद्भसिष्ठस्तं भविष्यन्ति सुतास्तव ।
 यत्वारः सत्त्वसम्पन्ना लोकपाला धवापराः ॥ ४ ॥
 शान्ताभर्तारमानीय ऋष्यशृङ्गं तपोधनम् ।
 अस्माभिः सञ्चितः पुत्रकामेष्टि शीघ्रमायत् ॥ ५ ॥
 तथेति मुनिमानीय मन्त्रिभिः सञ्चितः शुचिः ।
 यज्ञकर्म समारेभे मुनिभिर्वीतकल्मषैः ॥ ६ ॥
 श्रद्धया हूयमानेऽग्रौ तमजाम्बूनदप्रभः ।
 पायसं स्वर्णपात्रस्थं गृहीत्वोवाच उव्यवाट् ॥ ७ ॥
 गृहाण पायसं दिव्यं पुत्रीयं देवनिर्मितम् ।
 लप्स्यसे परमात्मानं पुत्रत्वेन न संशयः ॥ ८ ॥
 धृत्युक्त्वा पायसं दत्त्वा राज्ञे सोऽन्तर्दधेऽनलः ।
 ववन्दे मुनिशार्दूलौ राजा लब्धमनोरथः ॥ ९ ॥
 वसिष्ठऋष्यशृङ्गाभ्यामनुज्ञातो ददौ भविः ।
 कौसल्यायै सञ्जैकेय्यै अर्धमर्धं प्रयत्नतः ॥ १० ॥
 ततः सुमित्रा सम्प्राप्ता जगृधुः पौत्रिकं यरुम् ।
 कौसल्या तु स्वभागार्धं ददौ तस्यै मुदान्विता ॥ ११ ॥

કેકેયી ચ સ્વભાગાર્ધ દદૌ પ્રીતિસમન્વિતા ।
ઉપભુજ્ય ચરું સર્વાઃ સ્ત્રિયો ગર્ભસમન્વિતાઃ ॥ ૧૨ ॥

દેવતા ઇવ રેજુસ્તાઃ સ્વભાસા રાજમન્દિરે ।
દશમે માસિ કૌસલ્યા સુષુવે પુત્રમદ્ભુતમ્ ॥ ૧૩ ॥

મધુમાસે સિતે પક્ષે નવમ્યાં કર્કટે શુભે ।
પુનર્વરવૃક્ષસહિતે ઉચ્ચસ્થે ગ્રહપગ્ચકે ॥ ૧૪ ॥

મેષં પૂષણિ સમ્પ્રાપ્તે પુષ્પવૃષ્ટિસમાકુલે ।
આવિરાસીજજગન્નાથઃ પરમાત્મા સનાતનઃ ॥ ૧૫ ॥

નીલોત્પલદલશ્યામઃ પીતવાસાશ્ચતુર્ભુજઃ ।
જલજારુણનેત્રાન્તઃ સ્ફુરત્કુણ્ડલમણ્ડિતઃ ॥ ૧૬ ॥

સહસ્રાર્કપ્રતીકાશઃ કિરીટી કુઞ્ચિતાલકઃ ।
શઙ્ખચક્રગદાપદ્મવનમાલાવિરાજિતઃ ॥ ૧૭ ॥

અનુગ્રહાખ્યહૃત્સ્થેન્દુસૂચકસ્મિતચન્દ્રિકઃ ।
કરુણારસસમ્પૂર્ણવિશાલોત્પલલોચનઃ ।
શ્રીવત્સહારકેયૂરનૂપુરાદિવિભૂષણઃ ॥ ૧૮ ॥

દૃષ્ટ્વા તં પરમાત્માનં કૌસલ્યા વિસ્મયાકુલા ।
હર્ષાશ્રુપૂર્ણનયના નત્વા પ્રાઞ્જલિરબ્રવીત્ ॥ ૧૯ ॥

કૌસલ્યોવાચ

દેવદેવ નમસ્તેઽસ્તુ શઙ્ખચક્રગદાધર ।
પરમાત્માચ્યુતોઽનન્તઃ પૂર્ણસ્ત્વં પુરુષોત્તમઃ ॥ ૨૦ ॥

વદન્ત્યગોચરં વાચાં બુદ્ધ્યાદીનામતીન્દ્રિયમ્ ।
ત્વાં વેદવાદિનઃ સત્તામાત્રં જ્ઞાનૈકવિગ્રહમ્ ॥ ૨૧ ॥

ત્વમેવ માયયા વિશ્વં સૃજસ્યવસિ હન્સિ ચ ।
સત્વાદિગુણસંયુક્તસ્તુર્યં એવામલઃ સદા ॥ ૨૨ ॥

કરોષીવ ન કર્તા ત્વં ગચ્છસીવ ન ગચ્છસિ ।
શ્ણોષિ ન શ્ણોષીવ પશ્યસીવ ન પશ્યસિ ॥ ૨૩ ॥

અપ્રાણો હ્યમનાઃ શુદ્ધ ઇત્યાદિ શ્રુતિરબ્રવીત્ ।
સમઃ સર્વેષુ ભૂતેષુ તિષ્ઠન્નપિ ન લક્ષ્યસે ॥ ૨૪ ॥

अज्ञानध्वान्तचित्तानां व्यक्त एव सुमेधसाम् ।
 जठरे तव दृश्यन्ते ब्रह्माण्डाः परमाणवः ॥ २५ ॥
 त्वं ममोदरसम्भूतं इति लोकां विडम्बसे ।
 भक्तोषु पारवश्यं ते दृष्टं मेऽद्य रघूत्तम ॥ २६ ॥
 संसारसागरे मग्ना पतिपुत्रधनादिषु ।
 भ्रमामि मायया तेऽद्य पादमूलमुपागता ॥ २७ ॥
 देव त्वद्रूपमेतन्मे सद्यः तिष्ठतु मानसे ।
 आवृणोतु न मां माया तव विश्वविमोहिनी ॥ २८ ॥
 उपसंडर विश्वात्मत्रद्यो रुपमलौकिकम् ।
 दर्शयस्व मडानन्दबालभावं सुकोमलम् ।
 ललितालिङ्गनालापैस्तस्मिन्म्युत्कटं तमः ॥ २९ ॥

श्रीभगवानुवाच

यद्यदिष्टं तवास्त्यम्भ तत्तद्भवतु नान्यथा ॥ ३० ॥
 अहं तु ब्रह्मणा पूर्वं भूमोर्भारिपनुत्तये ।
 प्रार्थितो रावणं हन्तुं मानुषत्वमुपागतः ॥ ३१ ॥
 त्वया दशरथेनाहं तपसाराधितः पुरा ।
 मत्पुत्रत्वाभिकाङ्क्षिण्या तथा कृतमनिन्दिते ॥ ३२ ॥
 रुपमेतत्त्वया दृष्टं प्राक्तनं तपसः कृलम् ।
 मद्दर्शनं विमोक्षाय कल्पते ह्यन्यदुर्लभम् ॥ ३३ ॥
 संवादमावयोर्यस्तु पठेद्वा शृणुयादपि ।
 स याति मम साङ्घ्यं मरणे मत्स्मृतिं लभेत् ॥ ३४ ॥
 इत्युक्त्वा मातरं रामो बालो भूत्वा रुरोद ह ।
 बालत्वेऽपीन्द्रनीलाम्बो विशालाक्षोऽतिसुन्दरः ॥ ३५ ॥
 बालारुणप्रतीकाशो बालिताम्बिललोकपः ।
 अथ राजा दशरथः श्रुत्वा पुत्रोद्भवतोत्सवम् ।
 आनन्दार्णवमग्नोऽसावाययौ गुरुणा सह ॥ ३६ ॥
 रामं राज्ञोवपत्राक्षं दृष्ट्वा उर्षाश्रुसम्प्लुतः ।
 गुरुणा जतकर्माणि कर्तव्यानि यकार सः ॥ ३७ ॥

कैकेयी याथ भरतमसूत कमलेक्षणा ।
 सुमित्रायां यमौ जातौ पूर्वोन्मृसदृशाननौ ॥ ३८ ॥
 तदा ग्रामसदस्राणि ब्राह्मणोभ्यो मुदा ददौ ।
 सुवर्णानि च रत्नानि वासांसि सुरभीः शुभाः ॥ ३९ ॥
 यस्मिन् रमन्ते मुनयो विद्यया ज्ञानविष्ववे ।
 तं गुरुः प्राड रामेति रमणाद्राम धृत्यपि ॥ ४० ॥
 भरणाद्भरतो नाम लक्ष्मणं लक्षणांन्यितम् ।
 शत्रुघ्नं शत्रुघ्न-त्तारमेवं गुरुरभाषत ॥ ४१ ॥
 लक्ष्मणो रामयन्द्ग्रेण शत्रुघ्नो भरतेन च ।
 द्रन्द्भीभूय यरन्तौ तौ पायसांशानुसारतः ॥ ४२ ॥
 रामस्तु लक्ष्मणेनाथ विचरन् बाललीलया ।
 रमयामास पितरौ येष्टितैर्भुग्धभाषितैः ॥ ४३ ॥
 भाले स्वर्णमयाश्चत्थपर्णमुक्ताङ्गलप्रभम् ।
 कण्ठे रत्नमणिप्रातमध्यद्वीपिनप्माञ्चितम् ॥ ४४ ॥
 कर्णयोः स्वर्णसम्पन्नरत्नार्जुनसटालुकम् ।
 शिञ्जानमणिमञ्जोरकटिसूत्राङ्गदैर्वृतम् ॥ ४५ ॥
 स्मितवङ्गत्राल्यदशनमिन्द्रनीलमणिप्रभम् ।
 अङ्गुणो रिङ्गमाणं तं तर्णकाननु सर्वतः ।
 दृष्ट्वा दशरथो राजा कौसल्या मुमुद्रे तदा ॥ ४६ ॥
 भोक्ष्यमाणो दशरथो राममेधीति यासकृत् ।
 आह्वयत्यतिदर्शेण प्रेम्णा नायाति लीलया ॥ ४७ ॥
 आनयेति च कौसल्यामाळ सा सस्मिता सुतम् ।
 धावत्यपि न शक्नोति स्प्रष्टुं योगिमनोगतिम् ॥ ४८ ॥
 प्रहसन् स्वयमायाति कर्दमाङ्घ्रितपाणिना ।
 किञ्चिद्भ्रूतीत्वा कवलं पुनरेव पलायते ॥ ४९ ॥
 कौसल्या जननी तस्य मासि मासि प्रकुर्वती ।
 वायनानि विचित्राणि समलङ्कृत्य राघवम् ॥ ५० ॥
 अपूपान् मोदकान् कृत्वा कर्णशङ्खुविकास्तथा ।

कर्णपूरान्श्च विविधान् वर्षवृद्धौ च वायनम् ॥ ५१ ॥

गृहकृत्यं तथा त्यक्तं तस्य चापल्यकारणात् ।

अेकदा रघुनाथोऽसौ गतो मातरमन्तिडे ॥ ५२ ॥

भोजनं देहि मे मातर्न श्रुतं कार्यसक्तया ।

ततः क्रोधेन भाण्डानि लगुडेनाडनत्तदा ॥ ५३ ॥

शिक्यस्थं पातयामास गव्यं च नवनीतकम् ।

लक्ष्मणाय ददौ रामो भरताय यथाक्रमम् ॥ ५४ ॥

शत्रुघ्नाय ददौ पश्चाद्दधि द्रुग्धं तथैव च ।

सूदेन कथिते मात्रे डास्यं कृत्वा प्रधावति ॥ ५५ ॥

आगतां तां विलोक्याथ ततः सर्वैः पलायितम् ।

कौसल्या धावमानापि प्रस्मलन्ती पदे पदे ॥ ५६ ॥

रघुनाथं करे धृत्वा किञ्चिन्नोवाय भामिनी ।

बालभावं समाश्रित्य मन्दं मन्दं रुरोद ॥ ५७ ॥

ते सर्वे लाविता मात्रा गाढमालिङ्ग्य यत्नतः ।

अेवमानन्दसन्धोऽजगदानन्दकारकः ॥ ५८ ॥

मायाबालवपुर्धृत्वा रमयामास दम्पती ।

अथ कालेन ते सर्वे कौमारं प्रतिपेदिरे ॥ ५९ ॥

उपनीता वसिष्ठेन सर्वविद्याविशारदाः ।

धनुर्वेदो य निरताः सर्वशास्त्रार्थवेदिनः ॥ ६० ॥

बभ्रुवूर्जगतां नाथा लीलया नररूपिणः ।

लक्ष्मणस्तु सदा राममनुगच्छति सादरम् ॥ ६१ ॥

सेव्यसेवकभावेन शत्रुघ्नो भरतं तथा ।

रामश्चापधरो नित्यं तूष्णीभाषान्वितः प्रभुः ॥ ६२ ॥

अश्वाङ्गुढो वनं याति मृगयायै सलक्ष्मणः ।

डत्वा द्रुष्टृभृगान् सर्वान् पित्रे सर्वं न्यवेदयत् ॥ ६३ ॥

प्रातरुत्थाय सुस्नातः पितरावभिवाद्य च ।

पौरकार्याणि सर्वाणि करोति विनयान्वितः ॥ ६४ ॥

अन्युभिः सङ्घितो नित्यं भुङ्क्त्वा मुनिभिरन्वडम् ।

धर्मशास्त्ररहस्यानि शृणोति व्याकरोति च ॥ ६५ ॥

अेवं परात्मा मनुजावतारो मनुष्यलोकाननुसृत्य सर्वम् ।

यङ्केडविकारी परिणामडीनो विचार्यमाणो न करोति किञ्चित् ॥ ६६ ॥

इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे

बालकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

॥ यतुर्थः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच

कदाचित्कौशिकोऽव्यागाद्योध्यां ज्वलनप्रभः ।

द्रष्टुं रामं परात्मानं जातं ज्ञात्वा स्वमायया ॥ १ ॥

दृष्ट्वा दशरथो राजा प्रत्युत्थायाचिरेण तु ।

वसिष्ठेन समागम्य पूजयित्वा यथाविधि ॥ २ ॥

अभिवाद्य मुनिं राजा प्राञ्जलिर्भक्तिमग्नधीः ।

कृतार्थोऽस्मि मुनीन्द्राळं त्वदागमनकारणात् ॥ ३ ॥

त्वद्विधा यद्गृहम् यान्ति तत्रैवायान्ति सम्पदः ।

यदर्थमागतोऽसि त्वं ब्रूहि सत्यं करोमि तत् ॥ ४ ॥

विश्वामित्रोऽपि तं प्रीतः प्रत्युवाच महीपतिम् ।

अळं पर्वणि सम्प्रामे दृष्ट्वा यष्टुं सुरान् पितृन् ॥ ५ ॥

यदारभे तदा दैत्या विघ्नं कुर्वन्ति नित्यशः ।

मारीयश्च सुबालुश्चापरे यानुयरास्तयोः ॥ ६ ॥

अतस्तयोर्वधार्थाय ज्येष्ठं रामं प्रयच्छ मे ।

लक्ष्मणेन सळ भ्रात्रा तव श्रेयो भविष्यति ॥ ७ ॥

वसिष्ठेन सळामन्त्र्य दीयतां यद्वि रोयते ।

पप्रच्छ गुरुमेकान्ते राजा चिन्तापरायणः ॥ ८ ॥

किं करोमि गुरो रामं त्यक्तुं नोत्सळते मनः ।

बहुवर्षसळस्नान्ते कष्टेनोत्पादितः सुताः ॥ ९ ॥

यत्वारोऽमरतुल्यास्ते तेषां रामोऽतिवल्लभः ।
रामस्त्वितो गच्छति येन जुवामि कथञ्चन ॥ १० ॥
प्रत्याप्यातो यद्वि मुनिः शापं दास्यत्यसंशयः ।
कथं श्रेयो भवेन्मल्यमसत्यं यापि न स्पृशेत् ॥ ११ ॥

वसिष्ठ उवाच

शृणु राजन् देवगुह्यं गोपनीयं प्रयत्नतः ।
रामो न मानुषो जातः परमात्मा सनातनः ॥ १२ ॥
भूमेर्भारवताराय ब्रह्मणः प्रार्थितः पुरा ।
स एव जातो भवने कौसल्यायां तवानघ ॥ १३ ॥
त्वं तु प्रजापतिः पूर्वं कश्यपो ब्रह्मणः सुतः ।
कौसल्या याद्विदिर्देवमाता पूर्वं यशस्विनी ॥ १४ ॥
भवन्तौ तप उग्रं वै तेपाथे बहुवत्सरम् ।
अग्राम्यविषयौ विष्णुपूजाध्यानैकतत्परौ ।
तदा प्रसन्नो भगवान् वरदो भक्तवत्सलः ॥ १५ ॥
वृणीष्व वरमित्युक्ते त्वं मे पुत्रो भवामल ।
एति त्वया याचितोऽसौ भगवान् भूतभावनः ॥ १६ ॥
तथेत्युक्त्वाद्ये पुत्रस्ते जातो रामः स एव हि ।
शेषस्तु लक्ष्मणो राजन् राममेवान्वपद्यत ॥ १७ ॥
जातौ भरतशत्रुघ्नौ शङ्खचक्रे गदाभृतः ।
योगमायापि सीतेति जाता जनकनन्दिनी ॥ १८ ॥
विश्वामित्रोऽपि रामाय तां योजयितुमागतः ।
अेतद्गुह्यतमं राजन्न वक्तव्यं कदाचन ॥ १९ ॥
अतः प्रीतेन मनसा पूजयित्वाथ कौशिकम् ।
प्रेषयस्व रमानाथं राघवं सल्लक्ष्मणम् ॥ २० ॥
वसिष्ठेनैवमुक्तस्तु राजा दशरथस्तदा ।
कृतकृत्यमिवात्मानं मेने प्रमुदितान्तरः ॥ २१ ॥
आहूय रामरामेति लक्ष्मणोति च सादरम् ।

आलिङ्ग्य मूर्ध्निवद्वाय कौशिकाय समर्पयत् ॥ २२ ॥

ततोऽतिष्ठो भगवान् विश्वामित्रः प्रतापवान् ।

आशीर्भिरभिनन्द्याथ आगतौ रामलक्ष्मणौ ।

गृहीत्वा यापतूणीरबाणभृङ्गधरौ ययौ ॥ २३ ॥

किञ्चिद्देशमतिक्रम्य राममाडूय भक्तिः ।

ददौ भवां यातिभवां विद्ये द्वे देवनिर्मिते ॥ २४ ॥

ययोर्ग्रहणमात्रेण क्षुत्क्षामादि न जायते ॥ २५ ॥

तत उत्तीर्य गङ्गां ते ताटकावनमागमन् ।

विश्वामित्रस्तदा प्राड रामं सत्यपराक्रमम् ॥ २६ ॥

अत्रास्ति ताटका नाम राक्षसी कामरूपिणी ।

बाधते लोकमभिलं जडि तामविचारयन् ॥ २७ ॥

तथेति धनुरादाय सगुणं रघुनन्दनः ।

टङ्कारमकरोत्तेन शब्देनापूरयद्गमम् ॥ २८ ॥

तच्छ्रुत्वासडमाना सा ताटका घोररूपिणी ।

डोधसंमूर्च्छिता राममभिदुद्राव मेघवत् ॥ २९ ॥

तामेकेन शरेणाशु ताऽयामास वक्षसि ।

पपात विपिने घोरा वमन्ती रुधिरं बहु ॥ ३० ॥

ततोऽतिसुन्दरी यक्षी सर्वाभरणभूषिता ।

शापात्पिशाचतां प्राप्ता मुक्ता रामप्रसादतः ॥ ३१ ॥

नत्वा रामं परिक्रम्य गता रामाज्ञया दिवम् ॥ ३२ ॥

ततोऽतिष्ठुष्टः परिरभ्य रामं

मूर्धन्यवद्वाय विचिन्त्य किञ्चित् ।

सर्वास्त्रजालं सरुडस्यमन्त्रं

प्रीत्याभिरामाय ददौ मुनीन्द्रः ॥ ३३ ॥

इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे

बालकाण्डे यतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

॥ पञ्चमः सर्गः ॥

श्रीमडादेव उवाच

तत्र कामाश्रमे रभ्ये कानने मुनिसङ्कुले ।
 उषित्वा रजनीमेकां प्रभाते प्रस्थिताः शनैः ॥ १ ॥
 सिद्धाश्रमं गताः सर्वे सिद्धयारणसेवितम् ।
 विश्वामित्रेण सन्दिष्टा मुनयस्तत्रिवासिनः ॥ २ ॥
 पूजां च मडतीं यकू रामलक्ष्मणयोर्द्रुतम् ।
 श्रीरामः कौशिकं प्राड मुने दीक्षां प्रविश्यताम् ॥ ३ ॥
 दर्शयस्व मडाभाग कुतस्तौ राक्षसाधमौ ।
 तथेत्युक्त्वा मुनिर्यष्टुमारेभे मुनिभिः सड ॥ ४ ॥
 मध्याह्ने दृष्टाते तौ राक्षसौ कामरुपिणौ ।
 मारीचश्च सुबाहुश्च वर्षन्तौ रुधिरास्थिनी ॥ ५ ॥
 रामोऽपि धनुरादाय द्वौ बाणौ सन्दधे सुधीः ।
 आकर्णान्तं समाकृष्य विससर्ज तयोः पृथक् ॥ ६ ॥
 तयोरेकस्तु मारीचं भ्रामयञ्छतयोजनम् ।
 पातयामास जलधौ तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ७ ॥
 द्वितीयोऽग्निमयो बाणः सुबाहुमज्यत्क्षणात् ।
 अपरे लक्ष्मणेनाशु लतास्तदनुयायिनः ॥ ८ ॥
 पुष्पौघैराकिरन् देवा राघवं सडलक्ष्मणम् ।
 देवदुन्दुभयो नेदुस्तुष्टुवुः सिद्धयारणाः ॥ ९ ॥
 विश्वामित्रस्तु सम्पूज्य पूजार्हं रघुनन्दनम् ।
 अङ्गे निवेश्य यालिङ्ग्य लक्ष्म्या बाष्पाकुलेक्षणः ॥ १० ॥
 भोजयित्वा सड भ्रात्रा रामं पङ्कजलाटिभिः ।
 पुराणवाक्यैर्मधुरैर्निनाय द्रियसत्रयम् ॥ ११ ॥
 यतुर्थेऽलनि सम्प्राप्ते कौशिको राममब्रवीत् ।
 राम राम मडायज्ञं द्रष्टुं गच्छामडे वयम् ॥ १२ ॥
 विदेडराजनगरे जनकस्य मडात्मनः ।
 तत्र मडेश्चरं यापमस्ति न्यस्तं पिनाकिना ॥ १३ ॥

द्रक्ष्यसि त्वं मडासत्त्वं पूज्यसे जनकेन य ।
 धृत्युक्त्वा मुनिभिस्ताभ्यां यथौ गङ्गासमीपगम् ॥ १४ ॥

गौतमस्याश्रमं पुण्यं यत्राडल्याऽऽस्थिता तपः ।
 दिव्यपुष्पकृलोपेतपादपैः परिवेष्टितम् ॥ १५ ॥

मृगपक्षिगाणैर्दीनं नानाजन्तुविवर्जितम् ।
 दृष्ट्वोवाच मुनिं श्रीमान् रामो राज्जवलयनः ॥ १६ ॥

कस्यैतदाश्रमपदं भाति भास्वच्छुभं मडत् ।
 पत्रपुष्पकृलैर्युक्तं जन्तुभिः परिवर्जितम् ॥ १७ ॥

आह्लादयति मे येतो भगवन् ब्रूहि तत्पतः ॥ १८ ॥

विश्वामित्र उवाच

शृणु राम पुरा वृत्तं गौतमो लोकविश्रुतः ।
 सर्वधर्मभृतां श्रेष्ठस्तपसाराधयन् उरिम् ॥ १९ ॥

तस्मै ब्रह्मा ददौ कन्यामडल्यां लोकसुन्दरीम् ।
 ब्रह्मचर्येण सन्तुष्टः शुश्रूषणपरायणाम् ॥ २० ॥

तथा सार्धमिडावात्सीद्गौतमस्तपतां वरः ।
 शङ्कस्तु तां धर्षयितुमन्तरं प्रेप्सुरन्वडम् ॥ २१ ॥

कदाचिन्मुनिवेषेण गौतमे निर्गते गृडात् ।
 धर्षयित्वाथ निरगात्त्वरितं मुनिरप्यगात् ॥ २२ ॥

दृष्ट्वा यान्तं स्वरूपेण मुनिः परमकोपनः ।
 पप्रच्छ कस्त्वं दृष्टात्मन् मम रूपधरोऽधमः ॥ २३ ॥

सत्यं ब्रूहि न येद्भस्म करिष्यामि न संशयः ।
 सोऽब्रवीद्देवराजोऽहं पाडि मां कामडिकुडम् ॥ २४ ॥

कृतं जुगुप्सितं कर्म मया कुत्सितयेतसा ।
 गौतमः क्रोधताम्राक्षः शशाप दिविजाधिपम् ॥ २५ ॥

योनिलम्पट दृष्टात्मन् सडस्रभगवान् भव ।
 शस्वा तं देवराजानं प्रविश्य स्वाश्रमं द्रुतम् ॥ २६ ॥

दृष्ट्वाडल्यां वेपमानां प्राञ्जलिं गौतमोऽब्रवीत् ।

दृष्टे त्वं तिष्ठ द्रुवृत्ते शिलायामाश्रमे मम ॥ २७ ॥
 निराडारा द्विवारान्नं तपः परममास्थिता ।
 आतपानिलवर्षादिसखिष्युः परमेश्वरम् ॥ २८ ॥
 ध्यायन्ती राममेकाग्रमनसा हृदि संस्थितम् ।
 नानाजन्तुविडीनोऽयमाश्रमो मे भविष्यति ॥ २९ ॥
 अेवं वर्षसहस्रेषु ङ्यनेकेषु गतेषु च ।
 रामो दाशरथिः श्रीमानागमिष्यति सानुजः ॥ ३० ॥
 यदा त्वदाश्रयशिलां पादाभ्यामाकमिष्यति ।
 तदैव धूतपापा त्वं रामं सम्भूज्य भक्तिः ॥ ३१ ॥
 परिष्कृत्य नमस्कृत्य स्तुत्वा शापाद्धिमोक्षयसे ।
 पूर्ववन्मम शुश्रूषां करिष्यसि यथासुभम् ॥ ३२ ॥
 षत्युक्त्वा गौतमः प्रागाद्धिमवन्तं नगोत्तमम् ।
 तदाधुल्ल्या भूतानामदृश्या स्वाश्रमे शुभे ॥ ३३ ॥
 तव पादरजःस्पर्शं काङ्क्षते पवनाशना ।
 आस्तेऽद्यापि रघुश्रेष्ठ तपो दृष्टरमास्थिता ॥ ३४ ॥
 पावयस्व मुनेर्भार्यामल्ल्यां ब्रह्मणः सुताम् ।
 षत्युक्त्वा राघवं लस्ते गृहीत्वा मुनिपुङ्गवः ॥ ३५ ॥
 दर्शयामास याडल्यामुग्रेण तपसा स्थिताम् ।
 रामः शिलां पदा स्पृष्ट्वा तां यापश्यत्तपोधनाम् ॥ ३६ ॥
 ननाम राघवोऽल्ल्यां रामोऽल्लमिति याब्रवीत् ।
 ततो दृष्ट्वा रघुश्रेष्ठे पीतकौशेयवाससम् ॥ ३७ ॥
 यतुर्भुजं शङ्खयङ्गदापङ्कजधारिणाम् ।
 धनुर्बाणधरे रामं लक्ष्मणेन समन्वितम् ॥ ३८ ॥
 स्मितवङ्गं पद्मनेत्रं श्रीवत्साङ्गितवक्षसम् ।
 नीलमाणिक्यसङ्काशं धोतयन्तं दिशो दश ॥ ३९ ॥
 दृष्ट्वा रामं रमानाथं षर्षविस्कारितेक्षणा ।
 गौतमस्य वयः स्मृत्वा ज्ञात्वा नारायणं वरम् ॥ ४० ॥

सम्पूज्य विधिवद्राममर्घ्याद्विभिरनिन्दिता ।
 उर्षाश्रुजलनेत्रान्ता दण्डवत्प्रणिपत्य सा ॥ ४१ ॥

उत्थाय य पुनर्दृष्ट्वा रामं राज्ज्वलोचनम् ।
 पुलकाङ्कितसर्वाङ्गा गिरा गद्रदयैवत ॥ ४२ ॥

अडल्योवाय

अडो कृतार्थास्मि जगन्निवास ते
 पादाब्जसंलग्नरजःकण्ठादडम् ।

स्पृशामि यत्पद्मजशङ्कराद्विभि-
 र्विमृग्यते रन्धितमानसैः सदा ॥ ४३ ॥

अडो विचित्रं तव राम येष्टितं
 मनुष्यभावेन विमोहितं जगत् ।

यलस्यजस्रं यरणाद्विवर्जितः
 सम्पूर्ण आनन्दमयोऽतिमायिकः ॥ ४४ ॥

यत्पादपङ्कजपरागपवित्रगात्रा
 भागीरथी भवविरिञ्चिमुष्मान् पुनाति ।
 साक्षात्स एव मम दृग्विषयो यदास्ते
 किं वाण्यते मम पुराकृतभागधेयम् ॥ ४५ ॥

मर्त्यावतारे मनुजाकृतिं हरिं
 रामाभिधेयं रमणीयदृढिनम् ।
 धनुर्धरं पद्मविशाललोचनं
 भजामि नित्यं न परान् भञ्जिष्ये ॥ ४६ ॥

यत्पादपङ्कजरजः श्रुतिभिर्विमृग्यं
 यन्नाभिपङ्कजभवः कमलासनश्च ।
 यन्नामसाररसिको भगवान् पुरारिस्तं
 रामयन्द्रमनिशं हृदि भावयामि ॥ ४७ ॥

यस्यावतारचरितानि विरिञ्चिलोके
 गायन्ति नारदमुष्मा भवपद्मजाधाः ।
 आनन्दजाश्रुपरिषिक्तकुयाग्रसीमा
 वागीश्वरी य तमहं शरणां प्रपद्ये ॥ ४८ ॥

सोऽयं परात्मा पुरुषः पुराण

श्रेकः स्वयञ्ज्योतिरनन्त आधः ।

मायातनुं लोकविमोहनीयां

धत्ते परानुग्रह श्रेष रामः ॥ ४९ ॥

अयं हि विश्वोद्भवसंयमानामेकः

स्वमायागुणभिम्बितो यः ।

विरिञ्चिविष्णुवीश्वरनामभेदान्

धत्ते स्वतन्त्रः परिपूर्णा आत्मा ॥ ५० ॥

नमोऽस्तु ते राम तवाङ्घ्रिपङ्कजं

श्रिया धृतं वक्षसि लालितं प्रियात् ।

आकान्तमेकेन जगत्त्रयं पुरा

ध्येयं मुनीन्द्रैरभिमानवर्जितैः ॥ ५१ ॥

जगतामादिभूतस्त्वं जगत्त्वं जगदाश्रयः ।

सर्वभूतेष्वसंयुक्त श्रेको भाति भवान् परः ॥ ५२ ॥

ओङ्कारवाच्यस्त्वं राम वायामविषयः पुमान् ।

वाच्यवाचकभेदेन भवानेव जगन्मयः ॥ ५३ ॥

कार्यकारणकर्तृत्वकृलसाधनभेदतः ।

श्रेको विभासि राम त्वं मायया बहुरुपया ॥ ५४ ॥

त्वन्मायामोहितधियस्त्वां न जानन्ति तत्त्वतः ।

मानुषं त्वाभिमान्यन्ते मायिनं परमेश्वरम् ॥ ५५ ॥

आकाशवत्त्वं सर्वत्र बहिरन्तर्गतोऽमलः ।

असङ्गो ह्ययलो नित्यः शुद्धो बुद्धः सद्य्ययः ॥ ५६ ॥

योषिन्मूढाहमज्ञा ते तत्त्वं जाने कथं विभो ।

तस्मात्ते शतशो राम नमस्कुर्यामनन्यधीः ॥ ५७ ॥

देव मे यत्र कुत्रापि स्थिताया अपि सर्वदा ।

त्वत्पादकमले सक्ता भक्तिरेव सदास्तु मे ॥ ५८ ॥

नमस्ते पुरुषाध्यक्ष नमस्ते भक्तवत्सल ।

नमस्तेऽस्तु हृषीकेश नारायण नमोऽस्तुते ॥ ५९ ॥

भवभव्यदरमेकं भानुकोटिप्रकाशं

करधृतशरथापं कालमेघावभासम् ।

कनकरुचिरवस्त्रं रत्नवल्गुल्लाढ्यं

कमलविशदनेत्रं सानुजं राममीडे ॥ ६० ॥

स्तुत्वैवं पुरुषं साक्षाद्राघवं पुरतः स्थितम् ।

परिक्रम्य प्रणाम्याशु साऽनुज्ञाता यथौ पतिम् ॥ ६१ ॥

अल्लयया कृतं स्तोत्रं यः पठेद्भक्तिसंयुतः ।

स मुख्यतेऽपिलैः पापैः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ ६२ ॥

पुत्रार्थे पठेद्भक्त्या रामं हृदि निधाय च ।

संवत्सरेण लभते वन्ध्या अपि सुपुत्रकम् ॥ ६३ ॥

सर्वान् कामानवाप्नोति रामचन्द्रप्रसादतः ॥ ६४ ॥

ब्रह्मघ्नो गुरुतल्पगोऽपि पुरुषः स्तेयी सुरापोऽपि वा

मातृभ्रातृविडिसकोऽपि सततं भोगैकबद्धातुरः ।

नित्यं स्तोत्रमिदं जपन् रघुपतिं भक्त्या हृदिस्थं स्मरन्

ध्यायन्भुक्तिमुपैति किं पुनरसौ स्वायारयुक्तो नरः ॥ ६५ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे बालकाण्डे

अल्लयोद्धराणां नाम पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

॥ षष्ठः सर्गः ॥

विश्वामित्रोऽथ तं प्राड राघवं सल्लक्ष्मणम् ।

गच्छामो वत्स मिथिलां जनकेनाभिपालिताम् ॥ १ ॥

दृष्ट्वा कृतुवरं पश्चाद्योध्यां गन्तुमर्हसि ।

एत्युक्त्वा प्रथयौ गङ्गामुत्तर्तुं सलराघवः ।

तस्मिन् काले नाविडेन निषिद्धो रघुनन्दनः ॥ २ ॥

नाविक उवाच

क्षालयामि तव पादपङ्कजं

नाथ दारुदृषटोः किमन्तरम् ।

मानुषीकरणयूर्णमस्ति ते

पादयोरिति कथा प्रथीयसी ॥ ३ ॥

पादाभ्युञ्जं ते विमलं छि कृत्वा

पश्चात्परं तीरमलं नयामि ।

नो येत्तरी सद्युवती मलेन

स्थाय्येद्विभो विद्धि कुटुम्बलानिः ॥ ४ ॥

धृत्युक्त्वा क्षालितौ पादौ परं तीरं ततो गताः ।

कौशिको रघुनाथेन सखितो मिथिवां ययौ ॥ ५ ॥

विद्येऽस्य पुरं प्रातरृषिवाटं समाविशत् ।

प्राप्तं कौशिकमाकर्ष्य जनकोऽतिमुदान्वितः ॥ ६ ॥

पूजाद्रत्याणि सङ्गृह्य सोपाध्यायः समाययौ ।

दण्डवत्प्रणिपत्याथ पूजयामास कौशिकम् ॥ ७ ॥

पप्रच्छ राघवौ दृष्ट्वा सर्वलक्षणसंयुतौ ।

धोतयन्तौ दिशः सर्वाश्चन्द्रसूर्याविवापरौ ॥ ८ ॥

कस्यैतौ नरशार्दूलौ पुत्रौ देवसुतोपमौ ।

मनःप्रीतिकरौ मेऽद्य नरनारायणविव ॥ ९ ॥

प्रत्युवाच मुनिः प्रीतो लर्षयन् जनकं तदा ।

पुत्रौ दशरथस्यैतौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १० ॥

मभिसंरक्षणाथार्थाय मयानीतौ पितुः पुरात् ।

आगच्छन् राघवो मार्गे ताटकां विश्रघातिनीम् ॥ ११ ॥

शरेणैकेन उतवान्नोदितो मेऽतिविह्वलः ।

ततो ममाश्रमं गत्वा मम यज्ञाविहंसकान् ॥ १२ ॥

सुबालुप्रमुभान् उत्वा मारीचं सागरेऽक्षिपत् ।

ततो गङ्गातटे पुण्ये गौतमस्याश्रमं शुभम् ॥ १३ ॥

गत्वा तत्र शिलारूपा गौतमस्य वधुः स्थिता ।

पादपङ्कजसंस्पर्शात्कृता मानुषरूपिणी ॥ १४ ॥

दृष्ट्वाऽलत्यां नमस्कृत्य तथा सम्यक्प्रपूजितः ।

धृष्टानि द्रष्टुकामस्ते गृहे माऽश्वरं धनुः ॥ १५ ॥

पूजितं राजभिः सर्वैर्दृष्टमित्यनुशुश्रुवे ।
 अतो दर्शय राजेन्द्र शैवं यापमनुत्तमम् ।
 दृष्ट्वायोध्यां जिगमिषुः पितरं द्रष्टुमिच्छति ॥ १६ ॥

ऽत्युक्तो मुनिना राजा पूजार्हाविति पूजया ।
 पूजयामास धर्मज्ञो विधिदृष्टेन कर्मणा ।
 ततः सम्प्रेषयामास मन्त्रिणां बुद्धिमत्तरम् ॥ १७ ॥

जनक उवाच

शीघ्रमानय विश्वेशयापं रामाय दर्शय ॥ १८ ॥
 ततो गते मन्त्रिवरे राजा कौशिकमब्रवीत् ।
 यद्दि रामो धनुर्धृत्वा कोट्यामारोपयेद्गुणम् ॥ १९ ॥
 तदा मयात्मजा सीता दीयते राघवाय हि ।
 तथेति कौशिकोऽप्याह रामं संवीक्ष्य सस्मितम् ॥ २० ॥

शीघ्रं दर्शय यापाग्र्यं रामायामिततेजसे ।
 अेवं ब्रुवति मौनीशे आगताश्चापवाहकाः ॥ २१ ॥
 यापं गृहीत्वा बलिनः पञ्चसाहस्रसङ्ख्यकाः ।
 घण्टाशतसमायुक्तं मणिवज्रादिभूषितम् ॥ २२ ॥
 दर्शयामास रामाय मन्त्री मन्त्रयतां वरः ।
 दृष्ट्वा रामः प्रहृष्टात्मा बद्ध्वा परिकरं दृढम् ॥ २३ ॥

गृहीत्वा वामहस्तेन लीलया तोलयन् धनुः ।
 आरोपयामास गुणं पश्यत्स्वप्निलराजसु ॥ २४ ॥
 षषट्कार्ष्यामास पाणिना दक्षिणेन सः ।
 बभञ्जाम्बिलहृत्सारो दिशः शब्देन पूरयन् ॥ २५ ॥

दिशश्च विदिशश्चैव स्वर्गं मर्त्यं रसातलम् ।
 तदद्भुतमभूत्तत्र देवानां दिवि पश्यताम् ॥ २६ ॥

आच्छाद्यन्तः कुसुमैर्देवाः स्तुतिभिरीडिते ।
 देवदुन्दुभयो नेदुर्नृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ २७ ॥

द्विधा भग्नं धनुर्दृष्ट्वा राजालिङ्ग्य रघूद्रुडम् ।
 विस्मयं लेभिरे सीतामातरोऽन्तःपुराजिरे ॥ २८ ॥

सीता स्वर्णमयीं मालां गृहीत्वा दक्षिणे करे ।
 स्मितवक्त्रा स्वर्णवर्णा सर्वाभरणभूषिता ॥ २८ ॥
 मुक्ताहारैः कर्णपत्रैः क्वणञ्चरणनूपुरा ।
 द्रुकूलपरिसंवीता वस्त्रान्तर्व्यञ्जितस्तनी ॥ ३० ॥
 रामस्थोपरि निक्षिप्य स्मयमाना मुदं ययौ ।
 ततो मुमुद्विरे सर्वे राजदाराः स्वलङ्कृतम् ॥ ३१ ॥
 गवाक्षजालरन्ध्रेभ्यो दृष्ट्वा लोकविमोहनम् ।
 ततोऽब्रवीन्मुनि राजा सर्वशास्त्रविशारदः ॥ ३२ ॥
 भो कौशिक मुनिश्रेष्ठ पत्रं प्रेषय सत्वरम् ।
 राजा दशरथः शीघ्रमागच्छतु सपुत्रकः ॥ ३३ ॥
 विवाहार्थं कुमारानां सदारः सडमन्त्रिभिः ।
 तथेति प्रेषयामास दूता-स्त्वरितविक्रमान् ॥ ३४ ॥
 ते गत्वा राजशार्दूलं रामश्रेयो न्यवेदयन् ।
 श्रुत्वा रामकृतं राजा वर्षेण मडताप्लुतः ॥ ३५ ॥
 मिथिलागमनार्थाय त्वरयामास मन्त्रिभिः ।
 गच्छन्तु मिथिलां सर्वे गजान्धरथपत्तयः ॥ ३६ ॥
 रथमानय मे शीघ्रं गच्छाम्यद्यैव मा यिरम् ।
 वसिष्ठस्त्वग्रतो यातु सदारः सडितोऽग्निभिः ॥ ३७ ॥
 राममातृः समादाय मुनिर्मे भगवान् गुरुः ।
 अेवं प्रस्थाप्य सकलं राजर्षिर्विपुलं रथम् ॥ ३८ ॥
 मडत्या सेनया सार्धमारुढ्य त्वरितो ययौ ।
 आगतं राघवं श्रुत्वा राजा वर्षसमाकुलः ॥ ३९ ॥
 प्रत्युज्जगाम जनकः शतानन्दपुरोधसा ।
 यथोक्तपूजया पूज्यं पूजयामास सत्कृतम् ॥ ४० ॥
 रामस्तु लक्ष्मणेनाशु वचन्ते यरणौ पितुः ।
 ततो वृष्टो दशरथो रामं वयनमब्रवीत् ॥ ४१ ॥
 द्रिष्ट्या पश्यामि ते राम मुष्णं कुल्लाम्बुजोपमम् ।
 मुनेरनुग्रहात्सर्वं सम्पन्नं मम शोभनम् ॥ ४२ ॥

धृत्युक्त्वाग्नाय मूर्धानमालिङ्ग्य च पुनः पुनः ।
 उर्षेण मलताविष्टो ब्रह्मानन्दं गतो यथा ॥ ४३ ॥
 ततो जनकराजेन मन्दिरे सन्निवेशितः ।
 शोभने सर्वभोगाढ्ये सदारः ससुतः सुभी ॥ ४४ ॥
 ततः शुभे दिने लज्जे सुमुहूर्ते रघूत्तमम् ।
 आनयामास धर्मज्ञो रामं सत्प्रातृकं तदा ॥ ४५ ॥
 रत्नस्तम्भसुविस्तारे सुविताने सुतोरणे ।
 मण्डपे सर्वशोभाढ्ये मुक्तापुष्पङ्गलान्विते ॥ ४६ ॥
 वेदविद्भिः सुसम्भाधे ब्राह्मणैः स्वर्णभूषितैः ।
 सुवासिनीभिः परितो निष्कङ्कणीभिरावृते ॥ ४७ ॥
 भेरीदुन्दुभिनिर्घोषैर्गीतनृत्यैः समाकुले ।
 दिव्यरत्नाञ्चिते स्वर्णपीठे रामं न्यवेशयत् ॥ ४८ ॥
 वसिष्ठे कौशिकं यैव शतानन्दः पुरोहितः ।
 यथाक्रमं पूजयित्वा रामस्योभयपार्श्वयोः ॥ ४९ ॥
 स्थापयित्वा स तत्राग्निं ज्वालयित्वा यथाविधि ।
 सीतामानीय शोभाढ्यां नानारत्नविभूषिताम् ॥ ५० ॥
 सभार्यो जनकः प्रायाद्रामं राज्ञ्वल्लोचनम् ।
 पादौ प्रक्षाल्य विधिवत्तदपो मूर्ध्निधारयत् ॥ ५१ ॥
 या धृता मूर्ध्नि शर्वेण ब्रह्मणा मुनिभिः सदा ।
 ततः सीतां करे धृत्वा साक्षतोऽकपूर्वकम् ॥ ५२ ॥
 रामाय प्रददौ प्रीत्या पाणिग्रहविधानतः ।
 सीता कमलपत्राक्षी स्वर्णमुक्तादिभूषिता ॥ ५३ ॥
 दीयते मे सुता तुभ्यं प्रीतो भव रघूत्तम ।
 धृति प्रीतेन मनसा सीतां रामकरेऽर्पयन् ॥ ५४ ॥
 भुमोऽहं जनको लक्ष्मीं क्षीराब्धिरिव विष्णवे ।
 उर्मिलां यौरसीं कन्यां लक्ष्मणाय ददौ मुदा ॥ ५५ ॥
 तथैव श्रुतिकीर्तिं च माण्डवीं भ्रातृकन्यके ।
 भरताय ददावेकां शत्रुघ्नायापरां ददौ ॥ ५६ ॥

यत्वारो दारसम्पन्ना भ्रातरः शुभलक्षणाः ।
 विरेजुः प्रजया सर्वे लोकपाला एवापरे ॥ ५७ ॥
 ततोऽब्रवीद्भ्रसिष्याय विश्वामित्राय मैथिलः ।
 जनकः स्वसुतोऽन्तं नारदेनाभिभाषितम् ॥ ५८ ॥
 यज्ञाभूमिविशुद्ध्यर्थं कर्षतो लाङ्गलेन मे ।
 सीतामुभात्समुत्पन्ना कन्यका शुभलक्षणा ॥ ५९ ॥
 तामद्राक्षमहं प्रीत्या पुत्रिकाभावभाविताम् ।
 अर्पिता प्रियभार्यायै शरच्चन्द्रनिभानना ॥ ६० ॥
 अेकदा नारदोऽभ्यागाद्विविक्ते मयि संस्थिते ।
 राण्यन्महतीम् वीणां गायन्नारायणं विभुम् ॥ ६१ ॥
 पूजितः सुभमासीनो मामुवाच सुभान्वितः ।
 शृणुष्व वयनं गुह्यं तवाभ्युदयकारणम् ॥ ६२ ॥
 परमात्मा लृषीडेणो भक्तानुग्रहकाम्यया ।
 देवकार्यार्थसिद्ध्यर्थं रावणस्य वधाय य ॥ ६३ ॥
 जातो राम एति ज्योतो मायामानुषवेषधृक् ।
 आस्ते दाशरथिर्भूत्वा यतुर्धा परमेश्वरः ॥ ६४ ॥
 योगमायाऽपि सीतेति जाता वै तव वेश्मनि ।
 अतस्त्वं राघवायैव देहि सीतां प्रयत्नतः ॥ ६५ ॥
 नान्येभ्यः पूर्वभार्येषा रामस्य परमात्मनः ।
 एत्युक्त्वा प्रयथौ देवगतिं देवमुनिस्तदा ॥ ६६ ॥
 तदारभ्य मया सीता विष्णोर्वक्ष्मीर्विभाव्यते ।
 कथं मया राघवाय दीयते जानकी शुभा ॥ ६७ ॥
 एति चिन्तासमाविष्टः कार्यमेकमचिन्तयम् ।
 मत्पितामहगोले तु न्यासभूतमिदं धनुः ॥ ६८ ॥
 एश्वरेण पुरा क्षिप्तं पुरदाडादनन्तरम् ।
 धनुरेतत्प्राणं कार्यमिति चिन्त्य कृतं तथा ॥ ६९ ॥
 सीतापाणिग्रहार्थाय सर्वेषां माननाशनम् ।

ત્વત્પ્રસાદાન્મુનિશ્રેષ્ઠ રામો રાજીવલોચનઃ ॥ ૭૦ ॥

આગતોડત્ર ધનુર્દ્રુષ્ટૃ કૃલિતો મે મનોરથઃ ।

અથ મે સફલં જન્મ રામ ત્વાં સહ સીતયા ॥ ૭૧ ॥

એકાસનસ્થં પશ્યામિ ભ્રાજમાનં રવિં યથા ॥ ૭૨ ॥

ત્વત્પાદામ્બુધરો બ્રહ્મા સૃષ્ટિચક્રપ્રવર્તકઃ ।

બલિસ્ત્વત્પાદસલિલં ધૃત્વાભૂદ્ધિવિજાધિપઃ ॥ ૭૩ ॥

ત્વત્પાદપાંસુસંસ્પર્શાદિહલ્યા ભર્તૃશાપતઃ ।

સઘ એવ વિનિર્મુક્તા કોડન્યસ્ત્વત્તોડધિરક્ષિતા ॥ ૭૪ ॥

યત્પાદપદ્મજ્વપરાગસુરાગયોગિ-

વૃન્દૈર્જિતમ્ભવભયં જિતકાલચક્રેઃ ।

યન્નામકીર્તનપરા જિતદુઃખશોકા

દેવાસ્તમેવ શરણં સતતં પ્રપદ્યે ॥ ૭૫ ॥

ઇતિ સ્તુત્વા નૃપઃ પ્રાદાદ્રાઘવાય મહાત્મને ।

દીનારાણાં કોટિશતં રથાનામયુતં તદા ॥ ૭૬ ॥

અશ્વાનાં નિયુતં પ્રાદાદ્ગજાનાં ષટ્શતં તથા ।

પત્તીનાં લક્ષમેકં તુ દાસીનાં ત્રિશતં દદૌ ॥ ૭૭ ॥

દિવ્યામ્બરાણિ હારાન્શ્ચ મુક્તારત્નમયોજ્જ્વલાન્ ।

સીતાયૈ જનકઃ પ્રાદાત્પ્રીત્યા દુહિતૃવત્સલઃ ॥ ૭૮ ॥

વસિષ્ઠાદીન્ સુસમ્પૂજ્ય ભરતં લક્ષ્મણં તથા ।

પૂજયિત્વા યથાન્યાયં તથા દશરથં નૃપમ્ ॥ ૭૯ ॥

પ્રસ્થાપયામાસ નૃપો રાજાનં રઘુસત્તમમ્ ।

સીતામાલિન્ડગ્ય રુદર્તી માતરઃ સાશ્રુલોચનાઃ ॥ ૮૦ ॥

શ્વશ્રૂશુશ્રૂષણપરા નિત્યં રામમનુવ્રતા ।

પાતિવ્રત્યમુપાલમ્બ્ય તિષ્ઠ વત્સે યથા સુખમ્ ॥ ૮૧ ॥

પ્રયાણકાલે રઘુનન્દનસ્ય ભેરીમદ્ગાનકતૂર્યઘોષઃ ।

સ્વવાંસિભેરીઘનતૂર્યશબ્દૈઃ સંમૂર્ચ્છિતો ભૂતભયકુરોડભૂત્ ॥ ૮૨ ॥

ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે

બાલકાણ્ડે ષષ્ઠઃ સર્ગઃ ॥ ૬ ॥

॥ सप्तमः सर्गः ॥

अथ गच्छति श्रीरामे मैथिलाद्योजनत्रयम् ।
 निमित्तान्यतिघोराणि ददर्श नृपसत्तमः ॥ १ ॥
 नत्वा वसिष्ठं पप्रच्छ किमिदं मुनिपुङ्गव ।
 निमित्तानीलं दृश्यन्ते विषमाणि समन्ततः ॥ २ ॥
 वसिष्ठस्तमथ प्राड् भयमागामि सूच्यते ।
 पुनरप्यभयं तेऽद्य शीघ्रमेव भविष्यति ॥ ३ ॥
 मृगाः प्रदक्षिणं यान्ति पश्य त्वां शुभसूचकाः ।
 इत्येवं वदतस्तस्य ववौ घोरतरोऽनिलः ॥ ४ ॥
 मुष्णन्श्चक्षुषि सर्वेषां पांसुवृष्टिभिरर्द्यन् ।
 ततो व्रजन् ददर्शात्रे तेजोराशिमुपस्थितम् ॥ ५ ॥
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं विद्युत्पुञ्जसमप्रभम् ।
 तेजोराशिं ददर्शाथ जामदग्न्यं प्रतापवान् ॥ ६ ॥
 नीलमेघनिभं प्रांशुं जटामण्डलमण्डितम् ।
 धनुः परशुपाणिं य साक्षात्कालमिवान्तकम् ॥ ७ ॥
 कार्तावीर्यान्तकं रामं दृप्तक्षत्रियमर्दनम् ।
 प्राप्तं दशरथस्यात्रे कालमृत्युमिवापरम् ॥ ८ ॥
 तं दृष्ट्वा भयसन्त्रस्तो राजा दशरथस्तदा ।
 अर्घ्यादिपूजां विस्मृत्य त्राडि त्राडीति याज्रवीत् ॥ ९ ॥
 दण्डवत्प्रणिपत्याड पुत्रप्राणं प्रयच्छ मे ।
 इति ब्रुवन्तं राजानमनादृत्य रघूत्तमम् ॥ १० ॥
 उवाच निष्ठुरं वाक्यं डोघात्प्रयलितेन्द्रियः ।
 त्वं राम इति नाम्ना मे यरसि क्षत्रियाधम ॥ ११ ॥
 द्रुद्धयुद्धं प्रयच्छाशु यद्वि त्वं क्षत्रियोऽसि वै ।
 पुराणं जर्जरं यापं भङ्क्त्वा त्वं कथसे मुधा ॥ १२ ॥

अस्मिन्स्तु वैषणवे थापे आरोपयसि चेद्गुणम् ।
 तदा युद्धं त्वया सार्धं करोमि रघुवंशज ॥ १३ ॥
 नो येत्सर्वान् उनिष्यामि क्षत्रियान्तकरो ह्यडम् ।
 एति ब्रुवति वै तस्मिन्श्याल वसुधा भृशम् ॥ १४ ॥
 अन्धकारो बभूवाथ सर्वेषामपि यक्षुषाम् ।
 रामो दाशरथिर्वीरो वीक्ष्य तं भार्गवं रुषा ॥ १५ ॥
 धनुरास्त्रिध तद्धस्तादारोप्य गुणामञ्जसा ।
 तूणीराद्भाणामादाय सन्धायाकृष्य वीर्यवान् ॥ १६ ॥
 उवाच भार्गवं रामं शृणु ब्रह्मन् वयो मम ।
 लक्ष्यं दर्शय भाणस्य ह्यमोघो मम सायकः ॥ १७ ॥
 लोकान् पादयुगं वापि वद शीघ्रं ममाज्ञया ।
 अयं लोकः परो वाथ त्वया गन्तुं न शक्यते ॥ १८ ॥
 अेवं त्वं हि प्रकर्तव्यं वद शीघ्रं ममाज्ञया ।
 अेवं वदति श्रीरामे भार्गवो विदुताननः ॥ १९ ॥
 संस्मरन् पूर्ववृत्तान्तमिदं वचनमब्रवीत् ।
 राम राम मडाभाडो जने त्वां परमेश्वरम् ॥ २० ॥
 पुराणपुरुषं विषगुं जगत्सर्गलयोद्भवम् ।
 आव्येऽहं तपसा विषगुमाराधयितुमञ्जसा ॥ २१ ॥
 यङ्कतीर्थं शुभं गत्वा तपसा विषगुमन्वडम् ।
 अतोषयं मडात्मानं नारायणमनन्यधीः ॥ २२ ॥
 ततः प्रसन्नो देवेशः शङ्खचक्रगदाधरः ।
 उवाच मां रघुश्रेष्ठ प्रसन्नमुभपद्भुजः ॥ २३ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 उत्तिष्ठ तपसो ब्रह्मन् कृतितं ते तपो मडत् ।
 मश्विदंशेन युक्तस्त्वं जहि डैडयपुङ्गवम् ॥ २४ ॥
 कार्त्तवीर्यं पितृलणं यदर्थं तपसः श्रमः ।
 ततस्त्रिःसप्तकृत्वस्त्वं उत्वा क्षत्रियमण्डलम् ॥ २५ ॥

कृत्स्नां भूमिं कश्यपाय दत्त्वा शान्तिमुपावळ ।
 त्रेतामुषे द्वाशशथिर्भूत्वा रामोऽहमव्ययः ॥ २६ ॥
 उत्पत्स्ये परया शक्त्या तदा द्रक्ष्यसि मां ततः ।
 मत्तेजः पुनरादास्ये त्वयि दत्तं मया पुरा ॥ २७ ॥
 तदा तपश्चरन्त्वोके तिष्ठ त्वं ब्रह्मणो दिनम् ।
 धृत्युक्त्वान्तर्दधे देवस्तथा सर्वं कृतं मया ॥ २८ ॥
 स श्रेय विष्णुस्त्वं राम जातोऽसि ब्रह्मणार्थितः ।
 मयि स्थितं तु त्वत्तेजस्त्वयैव पुनराहृतम् ॥ २९ ॥
 अद्य मे सकृदं जन्म प्रतीतोऽसि मम प्रभो ।
 ब्रह्मादिभिरलभ्यस्त्वं प्रकृतेः पारगो मतः ॥ ३० ॥
 त्वयि जन्मादिषुभावा न सन्त्यज्ञानसम्भवाः ।
 निर्विकारोऽसि पूर्णस्त्वं गमनादिविवर्जितः ॥ ३१ ॥
 यथा जले कुनजालं धूमो वह्नौ तथा त्वयि ।
 त्वदाधारा त्वद्विषया माया कार्यं सृजत्यहो ॥ ३२ ॥
 यावन्मायावृता लोकास्तावत्त्वां न विजानते ।
 अविद्यासितसिद्धैषाऽविद्या विद्याविरोधिनी ॥ ३३ ॥
 अविद्याकृतदेहादिसङ्घाते प्रतिबिम्बिता ।
 शिथ्यञ्जित्कर्तृवलोकैऽस्मिन् श्रुव धृत्यभिधीयते ॥ ३४ ॥
 यावदेहमनःप्राणबुद्ध्यादिष्वभिमानवान् ।
 तावत्कर्तृत्वभोक्तृत्वसुभङ्गुभादिभागभवेत् ॥ ३५ ॥
 आत्मनःसंसृतिर्नास्ति बुद्धेर्ज्ञानं न जात्विति ।
 अविवेकाद्द्वयं युङ्क्त्वा संसारीति प्रवर्तते ॥ ३६ ॥
 जडस्य चित्समायोगास्थित्वं भूयास्थितेस्तथा ।
 जडसङ्गाज्जडत्वं हि जलाभ्योर्भेलनं यथा ॥ ३७ ॥
 यावत्त्वत्पादभक्तानां सङ्गसौम्यं न विन्दति ।
 तावत्संसारदुःखौघात्र निवर्तेन्नरः सदा ॥ ३८ ॥
 तत्सङ्गलब्धया भक्त्या यदा त्वां समुपासते ।
 तदा माया शनैर्याति तानवं प्रतिपद्यते ॥ ३९ ॥

ततस्त्वज्ज्ञानसम्पन्नः सद्गुरुस्तेन लभ्यते ।
 वाक्यज्ञानं गुरोर्लब्ध्वा त्वत्प्रसादाद्भिमुख्यते ॥ ४० ॥
 तस्मात्त्वद्भक्तिनीनानां कल्पकोटिशतैरपि ।
 न मुक्तिशङ्का विज्ञानशङ्का नैव सुभं तथा ॥ ४१ ॥
 अतस्त्वत्पाद्युगले भक्तिर्मे जन्मजन्मनि ।
 स्यात्त्वद्भक्तिमतां सङ्गोऽविद्या याभ्यां विनश्यति ॥ ४२ ॥
 लोके त्वद्भक्तिनिरतास्त्वद्भूमामृतवर्षिणः ।
 पुनन्ति लोकमभिलं किं पुनः स्वकुलोद्भवान् ॥ ४३ ॥
 नमोऽस्तु जगतां नाथ नमस्ते भक्तिभावन ।
 नमः कारुणिकानन्त रामचन्द्र नमोऽस्तु ते ॥ ४४ ॥
 देव यद्यत्कृतं पुण्यं मया लोकजिगीषया ।
 तत्सर्वं तव आणाय भूयाद्राम नमोऽस्तु ते ॥ ४५ ॥
 ततः प्रसन्नो भगवान् श्रीरामः करुणामयः ।
 प्रसन्नोऽस्मि तव भ्रमन् यत्ते मनसि वर्तते ॥ ४६ ॥
 दास्ये तदभिलं कामं मा कुरुष्व्यात्र संशयम् ।
 ततः प्रीतेन मनसा भार्गवो रामभ्रवीत् ॥ ४७ ॥
 यद्वि मेऽनुग्रहो राम तवास्ति मधुसूदन ।
 त्वद्भक्तसङ्गस्त्वत्पादे दृढा भक्तिः सदास्तु मे ॥ ४८ ॥
 स्तोत्रमेतत्पठेद्यस्तु भक्तिनीनोऽपि सर्वदा ।
 त्वद्भक्तिस्तस्य विज्ञानं भूयादन्ते स्मृतिस्तव ॥ ४९ ॥
 तथेति राघवेणोक्तः परिक्रम्य प्रणम्य तम् ।
 पूजितस्तदनुज्ञातो महेन्द्रायलमन्वगात् ॥ ५० ॥
 राजा दशरथो दृष्टो रामं मृतमिवागतम् ।
 आलिङ्ग्यालिङ्ग्य लर्षेण नेत्राभ्यां जलमुत्सृजत् ॥ ५१ ॥
 ततः प्रीतेन मनसा स्वस्थश्चित्तः पुरं ययौ ।
 रामलक्ष्मणशत्रुघ्नभरता देवसंमिताः ॥ ५२ ॥
 स्वां स्वां भार्यामुपादाय रेमिरे स्वस्वमन्दिरे ।

मातापितृभ्यां संदृष्टो रामः सीतासमन्वितः ।

रेमे वैकुण्ठभवने श्रिया सख्यया हरिः ॥ ५३ ॥

युधाञ्जिनाम कैकेयीभ्राता भरतमातुलः ।

भरतं नेतुमागच्छत्स्वराज्यं प्रीतिसंयुतः ॥ ५४ ॥

प्रेषयामास भरतं राजा स्नेहसमन्वितः ।

शत्रुघ्नं यापि सम्पूज्य युधाञ्जितमस्त्रिमः ॥ ५५ ॥

कौसल्या शुशुभे देवी रामेण सख्यया ।

देवमातेव पौलोम्या शय्या शङ्केण शोभना ॥ ५६ ॥

साडेते लोकनाथप्रथितगुणगणो लोकसङ्गीतकीर्तिः

श्रीरामः सीतयास्तेऽपिलज्जननिकरानन्दसन्दीपमूर्तिः ।

नित्यश्रीनिर्विकारो निरवधिविभवो नित्यमायानिरासो

मायाकार्यानुसारी मनुज एव सदा भाति देवोऽभिलेशः ॥ ५७ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमाभेश्वरसंवादे

बालकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

समाप्तोऽयं बालकाण्डः

Encoded and proofread by Nagaraj Balijepalli nagaraj at iastate.edu

Proofread by Sunder Hattangadi

Revised by Agne Easwaran easwaranpsa at rediffmail.com and

ahimsasoldier at gmail.com

adhyAtmarAmAyaNe bAlakANDamh

pdf was typeset on September 16, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

